

J.C. Philpot beantwoordt een vraag over de wet

overgenomen uit 'Afscheiding en Raadgevingen'

105. Kan iemand voor de tweede keer onder de wet komen?

Geachte uitgever, zou u zo vriendelijk willen zijn de volgende vraag te beantwoorden: Kan iemand voor een tweede keer onder de wet gebracht worden, nadat hij daar bevindelijk van is verlost en hem de gezegende ervaring is geschonken waarover de apostel Paulus spreekt in hoofdstuk 8 van de Romeinenbrief? 'Zo is er dan nu geen verdoemenis voor degenen die in Christus Jezus zijn, die niet naar het vlees wandelen, maar naar den Geest. Want de wet des Geestes des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods' (Rom. 8:1,2). Mijn vraag is dus of iemand voor de tweede keer onder de wet kan geraken, zoals hij daaronder verkeerde voordat hij zo verlost werd. Er staat toch geschreven: 'Indien dan de Zoon u zal vrijgemaakt hebben, zo zult gij waarlijk vrij zijn' (Joh. 8:36)? Hoogachtend, een verachte Nazaréner.

Antwoord

Beslist niet. We geloven niet dat een ziel opnieuw onder de wet kan komen en weer als voorheen onder de vloek kan verkeren, nadat ze in het licht, het leven en de vrijheid van het Evangelie is gesteld. Dit wordt ook niet bedoeld door bevindelijke predikanten en schrijvers die stellen dat een ziel die eenmaal bevrijd is, voor een tweede keer onder de wet kan komen. Ze bedoelen niet dat het net zo wordt als het vroeger was, zodat we voor een tweede keer onder de vloek van de wet komen en al het werk van de Heilige Geest in de verlossing teniet wordt gedaan.

Door de kracht van de verzoeking, de aanslagen van de satan, het gewicht van nieuwe schuld, de verberging van het aangezicht van de Heere, de verschrikkelijke verdorvenheid van het hart waaraan we ontdekt worden, kunnen we weer in zware dienstbaarheid terechtkomen. Dit wordt, terecht of ten onrechte, aangeduid als voor de tweede keer onder de wet komen. Waarom? Het Evangelie brengt beslist geen dienstbaarheid, schuld of veroordeling. Evenmin werkt de Geest der vrijheid dienstbaarheid, schuld of vrees. Maar wie kan ontkennen dat de ziel na de verlossing in grote duisternis kan komen en dat we door een onvoorzichtige wandel een zware schuld op onze consciëntie kunnen laden, die met harde en zware dienstbaarheid gepaard gaat? We weten dat dit niet de vrucht van het Evangelie is. Maar waarvan dan wel? Hebben deze goede mensen ongelijk als ze dit toeschrijven aan de wet, omdat deze – en dat kan ook niet anders – dienstbaarheid en dood werkt? Is er nooit een wettische geest werkzaam? Wordt het gemoed nooit door twijfel en vrees bezet? Wordt het hart nooit opnieuw door het oude deksel bedekt?

Dit alles betekent echter niet dat zij die zo geoefend worden, weer in dezelfde staat komen als vóór hun verlossing, dat het hele werk van de Geest tenietgedaan is, dat ze niet langer gewassen, gerechtvaardigd en geheiligd zijn in de Naam van de Heere Jezus en door de Geest van hun God, dat ze liggen onder de vloek en het oordeel van de rechtvaardige wet van God en weer in een onverzoende staat leven. Als we echter in geen enkele zin van het woord opnieuw onder de wet kunnen komen, waarom waarschuwt Paulus de Galaten dan dat ze niet wederom met het juk der dienstbaarheid bevangen moeten worden (Gal. 5:1)? Waarom zou hij het woord 'wederom' gebruiken, als ze niet opnieuw onder dat juk konden komen? Dat ze de vrijheid hadden gekend, blijkt duidelijk uit de woorden: 'Staat dan in de vrijheid', want hoe kan iemand vaststaan in iets wat hij niet verkregen heeft? Ze keerden zich echter

‘wederom tot de zwakke en arme beginselen, welke ze wederom van voren aan wilden dienen’. Zo werden ze opnieuw met een wettisch juk bevangen. Hart lijkt dezelfde mening te zijn toegedaan:

*‘Neemt u, hemelse Duif,
Uw invloed weg,
Weldra vallen we ten prooi
Aan consciëntie, toorn en wet.’*

We kennen niemand die zo over dit onderwerp geschreven heeft als Huntington in zijn prachtige preek ‘Het kind der vrijheid in wettische dienstbaarheid’, waarin hij zeer duidelijk aantoonde dat een kind van God voor de tweede keer onder de wet kan komen. Daarom voelden we ons geneigd om een stuk uit het besluit van dat onweerlegbare werk in te lassen.

‘Maar er wordt tegen ons gezegd dat wanneer een gelovige opnieuw verstrikt kon worden door de zedelijke wet, dit onverenigbaar is met de afschaffing daarvan. Zo ja, dan is deze onverenigbaarheid ook in het Woord van God te vinden; en laten zij die wijs zijn boven hetgeen geschreven is, dit weerleggen of de blaam daar neerleggen. De Schriften getuigen dat de wet is afgeschaft en teniet gedaan in Christus. Het is eveneens Schriftuurlijk dat de Galaten die niet in hun vrijheid stonden, maar gezuurd waren door wettisch zuurdeeg, wederom met het juk der dienstbaarheid bevangen werden. Deze onverenigbaarheid is dus gefundeerd op de letterlijke Schriftuurtekst. Als er echter niet zoiets zou zijn als een juk der dienstbaarheid om een gelovige opnieuw te verstrikken, dan liepen de apostelen geen gevaar van deze valse broeders en de Galaten evenmin.

Maar deze onverenigbaarheid is niet alleen te vinden in de Bijbel, maar ook in de bevinding van Gods kinderen. Luther heeft er genoeg van ondervonden, wat blijkt in zijn commentaar op Galaten. Ook ik heb er zoveel van gevoeld sinds ik Jezus mijn Heere en mijn God kon noemen, dat ik in Gods tegenwoordigheid verklaar dat ik er voor geen duizend werelden opnieuw doorheen zou willen. Maar het was Gods wil dat ik de wet van het Evangelie zou kunnen onderscheiden, niet alleen in mijn hoofd door de Schriften, maar in mijn hart door hun verschillende werkingen. En ik betwijfel zeer of er in deze natie één kind van God is van twintig jaar oud in de genade, die dit juk niet gevoeld heeft of niet op sommige tijden min of meer beïnvloed werd door een geest van dienstbaarheid.’